

[Ole Bjørn Kraft.]

i de kommende tre Finansaar til Danmarks Deltagelse i de næste olympiske Lege og dels ved, at det aarlige Tilskud til Idrætten blev sat i Vejret med et Beløb paa 20 000 Kr., væsentlig for at muliggøre, at der ansættes et større Antal Ledere og Instruktører, hvad der i allerhøjeste Grad er Brug for. Medens Indenrigsministeren straks i Realiteten afviste Tanken om at henlægge 25 000 Kr. aarlig til de olympiske Lege, var Ministeren meget venlig og forstaaende over for det andet Forslag. Det var i og for sig heller ikke unaturligt, at Ministeren var det, da de Bidrag, den danske Stat yder Idrætten, er meget beskedne, ogsaa beskedne i Forhold til, hvad man tidligere har ydet, og beskedne i Forhold til, hvad til Eksempel de andre nordiske Lande yder paa det samme Omraade. Ministeren erklærede imidlertid, at Spørgsmaalet var til Overvejelse i Indenrigsministeriet, og at han derfor ikke kunde give noget definitivt Tilsagn om at fremsætte Forslag om en Forøgelse af Udgifterne. Denne Forhandling fandt Sted den 19. Januar, og jeg forstaaer paa de Forhandlinger, som har fundet Sted ved selve Behandlingen af Finansloven og nu her ved Tillægsbevillingslovsforslaget, at Overvejelserne ikke er afsluttet, og at det er Aarsagen til, at der ikke foreligger noget Resultat. Mit Parti vilde have stillet et Ændringsforslag ved Finanslovens anden Behandling, men undlod det, da Ministeren dengang stillede i Udsigt, at Spørgsmaalet kunde blive gjort til Genstand for Drøftelse senere, hvorfor jeg havde ventet, at der ved denne Lejlighed havde foreligget et Forslag om forøget Tilskud til Idrætten. Jeg vil gerne bede Ministeren udtale sig om, hvordan man ser paa denne Tanke. Jeg tror, det er uberettiget og urimeligt at afvise et saa beskedent Forslag som det, jeg har talt om, og som mit Parti har støttet. Jeg kan ikke forstaa, at det ikke skulde være muligt at naa til Enighed om at hjælpe Idrætsorganisationerne paa dette Omraade, hvor de har Brug for Hjælp, og hvor Landets Ungdom ogsaa har et Krav paa, at der bliver taget et rimeligt Hensyn til deres Interesser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har Ordet for en kort Bemærkning.

J. S. Foget: Det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) spurgte, hvornaar Tingets Medlemmer havde haanleet. Jeg vil gerne gentage min Bemærkning, man vil

saa i Morgen kunne sammenligne og se, om jeg refererer mig selv rigtigt. Jeg sagde: Man kan sagtens her i Tinget haanende smile ad dette Forhold. Saa kan man i Morgen se Referatet. Jeg vil gerne sige, uden at nævne Navne, at da jeg saa ud over Salen her, saa jeg Smil paa et Par af Socialdemokraternes Læber, da jeg omtalte disse Forhold.

Finansministeren (H. P. Hansen):

Det ærede Medlem Hr. Hasle rejste Spørgsmaalet, om det var rimeligt, at Kursfortjenesten ved Salget af Landmandsbanks Aktier blev opført paa Driftsbudgettet. Det ærede Medlem mente, at da man i sin Tid havde haft et stort Tab paa denne Bank, et Tab, der var opført paa Formuebudgettet, burde den Gevinst, man indkasserede ved Salget af Aktierne, ogsaa opføres paa Formueregnskabet.

Naar man har opført Kursgevinsten i det foreliggende Tilfælde paa Driftsregnskabet, er det i Overensstemmelse med den Praksis, der har været gældende, og hvis Rigtighed man naturligvis kan diskutere, men naar man opfører Kurstabet ved Betaling af Renter og Afdrag paa Driftsbudgettet, er det dog ret naturligt, at man ogsaa opfører en Kursgevinst paa Driften. Jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard tidligere har været inde paa dette Spørgsmaal, om Kurstab ved Afbetaling af Gæld ikke retteligt burde opføres paa Formuebudgettet, og det er, som sagt, et Spørgsmaal, man altid kan diskutere, men her er kun fulgt den hidtil gældende Praksis.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Spørgsmaalet om de Indtægter, en Del af Politimestrene har nu ved Nummerplader. Da Justitsministeren er optaget af Forhandlinger i det andet høje Ting, og da jeg ogsaa har haft en Del med denne Sag at gøre, skal jeg paa Justitsministerens, og jeg kan ogsaa sige paa egne Vegne, gøre et Par Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Ved Loven af 1921 om Motorkøretøjer blev det bestemt, at Nummerplader skulde udleveres af Politiet mod en nærmere fastsat Betaling. Uden at der var særlig Hjemmel derfor, udviklede der sig derefter den Praksis, at Forskellen mellem Fremstillingsprisen og Salgsprisen paa Pladerne tilfaldt Politimestrene. Denne Ordning blev senere godkendt ved et Cirkulære fra Justitsministeriet. I Forbindelse med Behandlingen af Loven om Politiets Ordning i 1928 blev der rettet Kritik mod dette Forhold, og Resultatet blev en Ordning, hvorved Halvdelen af Indtægterne